

על ה

- העולם, בשלשה (דברים) עלולות (אליהו) החזק - בבראה, ביצירה, בעשיה. וברא נאמר הסוד של כל אחד ואחד כאן. בוגר בראה - ויקח מירם, דבר שלא היה בו עד עכשו כלום. בוגר יצירה - ויציר אותו בחרטת. בוגר עשייה - ויישר אותו מפסכה. מי ראה בפסלים האלה בכל העולם?

עכשו יש לומר, וכי לא כתוב ואשליכבו באש, ולא יותר, ואו יציא העגל הזה, ועכשו אתה אומר ויעשו עגל מפסכה? אלא חס ושלום שאחרן עשה, והפתוח מוכית, שכותוב ויקח את העגל אשר עשו. אבל ממה שכותוב ויקח מידם וכותוב ויציר אותו, מפה שי אלה נעשה הכל.ביבול והוא שעשה אותן. שם שני אלה לא היו, לא היה נעשה ולא יוצאת לאמנות. אבל מי גרים שנעשה? שני אלה. (ביבול ויעשה, והוא יוציא עשה) ועוד שהוא לוקח מירם, הם עשו כשפיהם ולוחשים בפיהם, ומושכים רוח למטה מהצד الآخر.

ומשבו שמי רוחות כאחת, אחת מהזכר וחתמת מהנקבה. שכשחלבש הזכר בדמויות השור, נזקקה בדמות החמור, ושניהם היה קלולים כאחד. למה שני אלה? אלא שור הרי נאמר, ואחר זכרם הלו כתוב בהם, (ווזקאל כ) אשר בשר חמורים בשום.

ולבן כל אלו מישראל שפטו התהברו עפיהם בלבם. ומשום שהיו שמי דמיות, כתוב אלה אליהיך ישראל, ולא כתוב זה, אלא אלה. שניהם קיו באהר. אשר העלוך מארץ מצרים, העליך ולא כתוב העלה.

אציתו ואטמירו מלין. בסטר קדרה ההוא, אלחים דקשות, מלך על עולם, בתלת (פלוי) עליון (אליהו) אתקף. בבראה. בעשיה. וזה אתרם, רוא דכל חדא וחדא הכא. לקלבל בראה, ויקח מירם, מה דלא הוה ביה עד בען כלום. לקלבל יצירה, ויציר אותו בחרטת. לקלבל עשייה, ויעשו עגל מפסכה. מאן חמא חרשין בכל עולם כאליין. השהא אית למים, וכי לא כתיב ואשליכבו באש, ולא יתר, וכדין ויצא העגל הזה. והשתא את אמרת וייעשו עגל מפסכה אלא חס ושלום דאהר עבד, וקרא אורה דכתיב ויקח את העגל אשר עשי. אבל ממה דכתיב ויקח מירם, כתיב ויציר אותו. מחייב דתרין אלין, אתעבד כלא. בביבול הוא עבד ליה, די תרין אלין לא הו, לא אתעבד ולא נפק לאומנותא. אבל מאן גרים דאתעבד. איונון תרין. (ביבול ויעשו אליו וראי עשה) ועוד די יהו לך מירם, איינו הוו עבדי הרשיהו, ומלהשי בפומיהו, ומשבבי רוחא למתא, מן.

סטרא אהרא.

ומשבו תרין רוחין פחדא, חד מן דבר, וחד מן נוקבא. דבר אתלבש בדינגן דשור. נוקבא בדינגן דחמור, פרנוויהו הוו כלילן פחדא. אמרת תרין אלין. אלא שור דא אמר. חמור אמר. בגין דחרשין אלין דמצראי, כתיב בהו, (יחזקאל כ) אשר בשר חמורים בשום.

ועל דא, כל איונון דישראל דמיתו, אתהבר בחדיהו בלבחון. ובגין דהו תרין דינגן, כתיב אלה אליהיך ישראל, ולא כתיב זה, אלא אלה, תרין הו פחדא, אשר העלוך מארץ מצרים. העלה ולא העלה כתיב.

ויעשו עגל מטבה ויאמרו. לא כתוב ויאמר, אלא ואמרו, שאחרן לא אמר דבר. שנינו, מהה ועשרים וחמש קנטרים היה בו. איך כתוב ויקח מדם? וכי בידם היה כל הקנטרים הללו? אלא מכל של אותם קנטרים לzech מלא ידיהם, ואותם מעט החעה על הכל כאלו הפל היה בידיהם. בא וראה מה כתוב, וירא אהרן ובין מזבח לפניו. אי חסיד קודוש, כמה רצונך היה לטוב ולא ירעע להשר. בינו שזרקו לאש, התחזק כמ' הצד האחד שם באש, וישאה דמותו سور, כמו שנאמר בשתי המשכות של הצד الآخر. מיד - וירא אהרן. מה זה וירא אהרן? ראה שהצד الآخر התחזק. מיד - ובין מזבח לפניו. שאל מלא הקדמים ובנה המזבח בזיה, העולם היה חוזר לחרבנו. לכסטים שהיה יוצא לאבד ולהרג בני אדם, ראה לגיון הפלך שהוא עשה אותו לגינוי? שדל את מה שאותו הלסתים יוצאים בכלח חזק, הפלך לאצאת לדרכו, ימשך אותו היגיון לאותה הדרכו. בשערין הלסתים הולך באותה הדרכו. ראה דמות הפלך עומדת לפניו. בינו שראתה את הפלך שהיה הולך לפניו בדרך, מיד נרעת וחוור לאחורי.

בך וירא אהרן שהצד الآخر מתגבר, אותו ברופיאה והחזיק בצד סקרדשה ושם אותו לפניו. בינו שראתה הצד הרע את דיוון הפלך שעומד לפניו, מיד חור לאחור ונחלש בחו ומלחו, שברית התחזק, מיד ויבן מזבח לפניו) ומה מזבח הכהן הכהן, ונהחלש הצד الآخر. בא וראה מה כתוב, ויקרא אהרן ויאמר מג לה' מחר. מג לה', ולא

ויעשו עגל מטבה ויאמרו. (שמות לב) **ויאמר לא כתיב, אלא ויאמרו, לא אהרן לא אמר מדוי.** פגינן, מהה ועשרים וחמש קנטרין הוו ביה. היה כתיב ויקח מדם, וכי בידם הוו כל אלין קנטרין. אלא מבלא לא איןון קנטרין נטלו מלא ידייה. וההוא צער, אסفلק על פלא, כאילו היה כלא בידיה. **הא חזי, מה כתיב וירא אהרן ובין מזבח לפניו. אי חסיד קדישא, כמה רעומך היה לטוב, ולא ידע לאסתטרא. בינו דארמי ליה בנורא, אתקוף חילא דסטרא אחרא מפני בנורא, ונפק (עד קצ"ג נ"א) דיוונא דשור, כמה דאטמר בתرين משיכין דסטרא אחרא. מיד וירא אהרן. מהו וירא אהרן. חמא דסטרא אחרא אתקוף, מיד ויבן מזבח לפניו, דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא, עלמא אתקדר לחרבנא.**

לכסטים דהוה נפיק לקפה ולקטלא בני נשא, חמא ליגונא דמלבא, דההוא לסתים נפק בחילא פקייף מה עבד ההוא ליגונא, אשתדל בהדי מלבא לנפק בארכא. ומישך ליה ההוא ליגונא בההוא ארחה, עד דזיל ההוא לסתים בההוא ארחה, חמא דיוונא דמלבא קאים קמיה, בינו דחמא ליה למלא דהוה אזיל קמיה בארכא, מיד נרתע ואהדר לאחורה.

בך וירא אהרן דסטרא אחרא אתקוף, אחיד באסוטא, ואתקוף בסטר קדשה ושוי ליה קמיה. בינו דחמא סטרא בישא דיוונא דמלבא דקאים קמיה, מיד אהדר לאחורה, ואתקחלש תקפיה וחיליה, דהא אתקוף, (מד ויבן מזבח לפניו) ומה דא אתגבר, ואתחלש סטרא אחרא.

הא חזי מה כתיב (שמות לב) ויקרא אהרן ויאמר מג לוי מחר. מג לוי, ולא